COLȚUL TEHNIC

ARMĂ DE SERIE ȘI ARMĂ LIBERĂ

COLȚUL TEHNIC

NU SE POATE VORBI despre tir fără să se întrebuințeze și termenii de „armă de serie" sau „armă liberă" ultimei spunându-i-se uneori și „armă specială".

Din păcate de multe ori se fac confuzii atunci când se vorbește de aceste feluri de arme și uneori chiar de către cei cari știu ce tirul

Credem că ar fi deci util să se precizeze aceste noțiuni mai es pentru a se înlătura unele eventuale confuzii intenționate sau nu

Arma de serie, așa cum trebuie înțeleasă această noțiune, e o armă ușoară cu cătare și înălțător, cu detență simplă și cu patul clasic, nu ortopedic.

In sensul acesta arme de serie sunt Geco-urile tip 26 și 37, Mausere și Walterele ușoare, armele D.S.M.

Interpretează greșit noțiunea de armă de serie cei ce cred că armă de serie e cea care a fost FABRICATĂ IN SERIE. In sensul acesta cele mai multe din armele libere de pe poligoanele noastre sunt arme de serie, nu de comandă specială.

Caracteristicile principale după cum am spus: aparatele de ochire (cătare și înălțător) detenta (care trebuie să reziste la o tracțiune de 1.5 kg., lucru ce se uită de multe ori de trăgători, care își „ușurează" detenta până la ultima limită posibilă) și construcția ușoară și simplă. Nu sunt arme de serie cele de o greutate prea mare, cu o țeavă grea de armă de precizie.

Căci arma de serie este versiunea „civilă" a armei militare și nu un instrument de precizie.

Arma de serie e arma începătorului prin excelență și trebuie să aibă o bună calitate balistică fără nimic special.

Cu totul alta e situația armelor libere

Arma liberă nu e îngrădită de cât de două condiții: greutatea, care nu trebuie să depășească 9 kgr. și absența oricărui fel de sticle optice (lupe, lunete, etc.).

In general arma liberă are dublă detentă și dioptru și în poziție în picioare i se adaptează o ciuperci

Acestea însă nu sunt obligatorii. Intr'un concurs de armă liberă e admisă o armă grea chiar dacă are detentă simplă, ba chiar și dotă are cătare și înălțător în loc de dioptru. Căci nu trebuie să uităm că arma aceasta se numește „LIBERĂ".

Arma liberă e arma trăgătorului avansat, a semi-campionului care și-o adaptează felului lui de tragere, care îi ajustează montura după conformația lui fizică, care îi reglează detenta dură sau slabă după cum îi convine felului lui de tragere.

De aceia nu e ușor să precizăm în concluzie.

Orice armă de serie ușoară din momentul când începe să fie adaptată cum i se schimbă cătarea, când i se slăbește detenta, încetează de a mai fi o armă de serie regulamentară și nu mai poate fi întrebuințată de cât în concursurile de armă liberă.

Matei Popescu

„DOMNII" JUCĂTORI NU PERMIT...

ANTRAT în obișnuința spectatorului de basket-bali să suporte tot felul de "ifose" ale jucătorului depe teren, care se crede mai mult sau mai puțin "vedetă".

La un match de basket bali se asistă cu regularitate la scenele de nemulțumire ale jucătorilor, față de deciziile arbitrilor.

Protestele au devenit de mult obișnuință, pentru o bună parte dintre jucători.

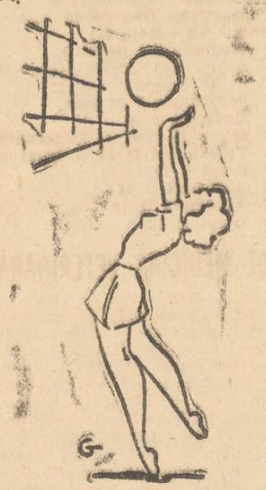

După felul cum protestează, un jucător de basket-bail poate fi caracterizat.

De pildă, BALTEANU. Când e sancționat, pune mâinile în șolduri și rămâne nemișcat câteva secunde.

Cu privirea, urmărește pe cel care "și-a permis" să-l sancționeze, iar cu... gândul, răsplătește copios pe "cutezătoru." arbitru.

Sunt alții, însă care nu se pot abține ca BALTEANU, dar nici arbitrului în față n'au curaj să-i spună ce gândesc. Și atunci, se 'ntorc cu fața la public și exclamă: !

— Asta-i nebun!!!

PUIU POPESCU obișnuește să se adreseze direct arbitrului.

E mai leal.

— Ei, asta-i! Habar n'ai să arbitrezi, băi?!

TULBURE e ambițios nevoe mare. Dacă este sancționat cu fault tehnic, continuă să vocifereze:

— Mai dă unu', măi! Așa, și încă unu'...

Și TULBURE ar continua, dacă colegii din echipă nu l-ar tempera.

GEORGE NICULESCU, dacă e sancționat, arborează cea mai stupefiată mină din lume și se adresează imediat arbitrului:

— Cine, eu am făcut foult?

La răspunsul afirmativ al arbitrului, GEORGE pare lămurit. Ridică resemnat mâna în sus pentru a fi recunoscut de scorer și se așează la postul său pe teren. Arbitrul însă n'a scăpat. Printre dinți, GEORGE are grijă să-l aranjeze.

Dar, există și un aspect favorabil al acestei stări de lucruri. Sunt jucători disciplinați care-și dau seama de utilitatea păstrării calmului pe un teren de sport.

Astfel GICA PETRESCU, STELORIAN POPESCU VASILE FOLBERT sunt jucători pe care nu-i veți vedea vreodată protestând la deciziile arbitrului.

Ceece e mai grav constitue reaua credință a unor conducători de grupări care, deservind cauza moralității, încurajează atitudinea jucătorilor nedisciplinați.

De pildă după înfrângerile suferite de "SPORTUL", îi veți auzi pe d. M. BERCUSI adresându-se revoltat oficialilor din jur:

— Ce mi-l puneți p'ăsta arbitru! Nu vedeți că nu se pricepe? Am să-i recuz pe viață.

(Ultima dată, fraza de mai sus a fost recitată, după înfrângerea suferită de "SPORTUL" dela "TELEFOANE").

Se găsesc oameni, deci, care refuză să-și recunoască propria incapacitate.

Echipele pe care le dirijează acești, conducători, nu pierd niciodată decât din cauza arbitrajului care-i persecută.

Este o mentalitate deadreptul revoltătoare

O judecată pe cât de simplă, pe atât de logică, ne indică anume că revolta și protestul împotriva arbitrajelor sunt

cu totul inutile. Ele nu schimbă nimic în bine aspectul jocului. Cel mult îl denaturează.

Domnii conducători și jucători trebue să se tempereze. Arbitrajul slab în general, este o lacună, o știm cu toții. Dar nu în felul acesta îl vom înbunătăți. Să ne temperăm, deci.

Să acceptăm deciziile exagerate sau chiar pe cele eronate, atâta timp cât cauza lor nu este isvorâtă din patimă.

Să avem încredere în cei care supraveghează activitatea corpului de arbitri și să nu le încreunăm acțiunea lor constructivă, reproșându-le numai diversele programări "neconvenabile".

Comisiile de arbitri, care nu intenționau să... se pună rău cu echipele mari și care, ascultându-le păsul, le programau numai arbitrii agreați, vor fi scutite în felul acesta, de intolerabila patronare a unei stări de lucruri complet dăunătoare progresului

O regulă de decență și bun simț ne cere să reintrăm în normal, înainte de a fi obligați să o facem de teama sancțiunilor.

Să nu uităm că basket-bailul a fost și este un sport pur amator și astfel de atitudini nu-și au locul printre noi.

Vasile Bordeianu

CURSA MEA

de DUMITRU SULICĂ

AM AVUT o dorință fierbinte, m'a urmărit nopți dearândul un gând frumos, un ideal al anilor tineri purtat pe skiuri și pe pârtiile munților noștri: jocurile olimpice de iarnă. Am trecut granițele de nenumărate ori, am întâlnit atâți și atâți skiori cu faimă, dar la Olimpiada aceasta aveam să-i revăd pe toți, adunați în Alpii veșnic albi. Purtam în mine un vis frumos, acela de a termina alături de ei, celebrii munților, de a face pe toți să privească invidios la culorile patriei, pe care eu le purtam pe tricoul meu.

A venit însfârșit și clipa aceasta atât de dragă mie. Rapidul ne-a lăsat lângă celebrele pârtii și antrenamentul a început zi de zi, cu nesaț, cu ardoare.

Doream atât de mult clipa concursului, încât așa cum nu este obiceiul meu, am fost prudent în mai toate coborîrile. Numai în cursele de slalom am alergat ceva mai tare. Am avut o rezervă, pot spune că mi-a fost o oarecare frică de accident, însă așa cum este o vorbă de a noastră, de ce îți este frică tot nu scapi.

Era cu o zi înainte de concurs, ...rau ultimele coborîri înainte de

SULICA, — personajul prin cinal al cursei și autorul impresiilor de față.

emoțiile curselor de a doua zi. Pe punctul de plecare era voioșie. Văcaru, ca de obicei cânta. Robbi grijuliu ne da sfaturi la fiecare, iar atmosfera prielnică ne îmbia la o cursă mai tare, ultima verificare a forțelor noastre. A venit rândul meu, am mai aruncat un ultim zâmbet celor ce aveau să plece după mine și am pornit...

Mergeam lejer, dar rapid așa cum învățasem dela Robbi, îmi plăcea zăpada și vântul care-mi cânta pela ureche... Am intrat într'o pădure și aici a fost ghinionul meu cel mare. Pe la jumătate un hop... L'am presat cu atenție, dar el năstrușnic m'a aruncat cam vreo 25 de metri. La aterizare am venit pe plat, mi s'a înfundat însă skiul stâng. Am simțit o durere grea... Robbi a venit din urmă și mi-a ajutat să merg până la doctor mai mult pe un ski. Acolo, un verdict sever: fisura metatarsianului. Peste tot, vedeam pe fața a lor mei, umbre de îngrijorare deși toți îmi injectau doze de optimism. Numai eu, în patul în care am stat două zile, ardeam de nerăbdare să iau startul în orice condiții.

O zi, înainte de concurs...

Mi s'a făcut o injecție cu novocaină și am fost gata să plec în cursă...

O seară înainte de concurs...

Trebuia să ceruim skiurile. Robbi consultă barometrul, ese afară din hotel pe verandă, cercetează cerul de plumb, se gândește, din nou se uită la cer și dă sentința pentru ceară. Vom da cu toții ceară pentru zăpadă moale.

Dragul nostru Robbi n'avea de unde să fie talentat ca celebrul Topor, ale cărui previziuni și acolo erau în oarecare măsură valabile și care chiar în Elveția se bucura de faimă. Spun aceasta, fiindcă Robbi s'a înșelat. A doua zi dimineața, zăpada înghețase. Ceara nu se mai potrivea. Părea însă că mai târziu soare'e iar va încălzi fulgii de zăpadă, însă eu aveam număr mic (34), astfel că am pornit pe zăpada înghețată.

Prima parte a coborîrii, era o pantă lină, lungă. Dacă pentru coborîrea propriu zisă, ceara era puțin mai importantă, aci însă era de eficacitate maximă. Am pornit în cursă plin de ambiție. Era cea mai mare cursă a carierii mele de skior.

S'a terminat panta lină și jos la sosire am aflat că între mine și Oreiller a fost o distanță de 24 secunde. Fapt care este imposibil ori care ar fi fost diferența de clasă între mine și câștigătoru probei. Putea fi cel mult de 10 secunde, dacă aveam o ceară potrivită și aceasta ar fi însemnat un câștig de 15 locuri.

Dar am intrat la coborîrea propriu zisă și chiar dela primul hop, am simțit durerea la os. Am scrâșnit din dinți și am mers mai departe cât am putut de tare.

Piciorul mă durea din ce în ce mai mult, însă ambiția mea era din ce în ce mai mare. In och nu vedeam decât sosirea și un timp bun. Uitam de durere și nici nu mi-am dat seama că mergeam aproape numai pe piciorul drept. Am zărit startul ca prin sită și în viteza aceea nebună nu mai știam nimic. Aplauzele dela sosire m'au mai desmeticit.

Am întrebat cu respirația tăiată timpul realizat. Iată că în acest timp se repede spre mine unul din aceia cu șorț alb și ținând în mână paharul cu Ovomaltine. Lângă el erau fotografii Mi-era o sete nesfârșită totuși nu am băut. N'am vrut să devin clownul lor, obiect de reclamă. Nu alergasem așa cum am alergat pentru comerțul lor, ci pentru Republica mea. Eu și cu cei'alți eram primii ei concurenți la un concurs internațional și la o Olimpiadă.

Am căzut apoi sfârșit de oboseală, de efort și de durere.

Eu m'am clasat cum ași fi dorit eu, dar nu am fost absent.

Cu bucuria datoriei împlinite, am avut satisfacția deplină. Contra voinței celorlalți aveam apoi să alerg și la slalomul special, unde în condiții tot grele, aveam să câștig o recompensă: clasarea la un loc mai bun.

Așa a fost cursa mea și nu sunt deloc trist.

Am dat maximum pentru idealul întregei mele vieți și cu o experiență mare în plus, îmi făuresc de aci înainte și alte idealuri pentru ski, pe care odată și odată le voi atinge. Până atunci, aplicarea tuturor celor ce am învățat acolo și mai ales, muncă și iar muncă...

TENNIS-UL MUNCITORESC

PE COURTS urile CĂRĂMIZII, marcate de fuse albe, că e un "domnișor" și o "cuconiță" deschizând dintr'o mușină de ultim tip își plimbau siluetele îmbrăcate cu un costum de tennis de ultimă modă și cică, făceau sport.

Pe la gurduri se putea un elev mai sărăcăcios îmbrăcat sau un ucenic și privea la sportul pe care nici în vis nu îndrăznea să-l practice.

"Sportul alb" sport nobil era pretențios și nu dădea voie oricărui "intrus" să intre în recatul lui de supuși unul și unul, aleși pe sprânceană.

Așa era înainte și așa se părea că o să dăinuiască.

ASTĂZI TENNISUL nu mai este apanajul celor avuți.

Mai mult încă, o ultimă statistică a FRLT ne arată că din 57 grupări atletice la această federație (umătate (28) sunt muncitorești. Iată unde a dus, în mai puțin de 2 ani o politică sănătoasă.

Astăzi, tennisul este adânc pătruns în massele muncitorești din toate ramurile de producție și în toate regiunile țării.

GRUPĂRILE MUNCITORESTI, toate posedând terenuri numărând sute de membri sunt astăzi coloana vertebrală a tennisului românesc și sprijinul cel mai sigur pentru viitor.

Pentruca și cititorii să-și poată da seama de justețea afirmațiilor noastre iată un tablou al grupărilor muncitorești din țară: la București, CFR.; BNR; ASPC.; Telefoane Ford Română; Metronola; UDR.; la Timișoara: ILSA Electrica; la Lugoj: 23 August; la Reșița: UDR.; la Filiași: C. S. Muncitoresc; la Oradea: Ortex și COOPS.. la Baia Mare: Phoenix; la Careî: Victoria CFR; la Cluj: Dermata și CFR.; la Brașov: IAR.; la Mediaș: C. S. Șoarfa; la Petroșani: Jiul, la Lupeni: Viscova și Minerul; la Tg. Mureș: Dermasanf; la Sinaia: Sindicatul Alimentar; la Buhuși: Textila. la Arad: ITA.; și la Sighet: C. S. Siget

28 de grupări, cu 69 de terenuri și aproape 400 de jucători legitimați recrutați dintre muncitori și funcționari ceferiști, comunali, mecanici, metalurgiști, textiliști, minieri, alimentari; pielari, etc., iată un tablou care iasce cinstie sportului muncitoresc din Republica Populară Română.

La acest tablou, mai adăugăm că singurul teren acoperit din țară aparține tot unei grupări muncitorești, și anume: CFR-București.

DINTRE GRUPĂRILE de mai sus, se remarcă pentru neobosita lor propagandă pentru difuzarea "sportului alb" în rândurile ucenicilor dovedind astfel o deosebită grijă în promovarea tineretului muncitoresc următoarele grupări în ordine: Dermata (Cluj); ITA. Arad; 23 August (Lugoj); Viscoza (Lupeni); Victoria C. F. R. (Careî și Jiul (Petroșani).

DIN PUNCT DE VEDERE al amenajărilor ne care le fac pentruca muncitorii să-și aibe terenurile în apropierea locului unde muncesc se remarcă: DERMATA (Cluj), ITA (Arad). VISCOZA (Lupeni) și ORTEX (Oradea).

DIN PUNCT DE VEDERE tehnic, anul trecut a strălucit Dermata (Cluj) comp. nat pe echipe din rândurile căreia s'au ridicat Pusztai Al., campion național muncitoresc și Uiffalvi, campion național din juniori

PENTRU ANUL ACESTA grupările muncitorești fac intense pregătiri de a-și mări numărul terenurilor și jucătorilor legitimați și pentru ridicarea standardului tehnic.

ITA, spre exemplu, a și anunțat federației un vast program de activitate, din care extragem: indigurarea noilor terenuri din curtea fabricii și întâlnirea internațională sindicală cu gruparea GSE din Budapesta.

INTELEGAND să acorde și mai departe același interes pentruca tennisul să devină într'adevăr un sport al maselor OSP. prin Federația Română de Lawn-Tennis face toate diligențele pentru obținerea materialelor necesare — corzi, pantofi și mingi — pentruca activitatea grupărilor să nu sufere cu nimic.

IATA, DAR, cum printr'o politică sănătoasă și democratică de difuzare a tuturor sporturilor în massele largi ale poporului, OSP a reușit într'un timp scurt să distrugă acea mentalitate care ținea pe muncitor departe de terenurile de tennis ce i se păreau inaccesibile.

Dar, drumul nu se oprește aici. Atunci când se va reuși ca fiecare fabrică să aibă terenurile ei proprii, când fiecare ucenic va pune mâna pe rachetă și va juca tennis, atunci se va putea spune că s'a parcurs o etapă.

Și vremea aceea nu e departe.

Realizările de până acum ne asigură că speranțele noastre nu-s în van.

Nelu Blidaru

ZOLTAN ZSITVAI este s'udentul Academiei de Educație Fizică dela Budapesta și săritor de prăjină de 411 cm. în anul trecut El figurează pe lista celor mai buni europeni în anul 1947, când a devenit Campion al Angliei și a fost învins de Zeno Dragomir la Campionatele Balcanice de atletism.

ULTIMA ZI A TABEREI INTERNAȚIONALE STUDENȚEȘTI DE SKI DELA BÂLEA

— Indiscreții dintr'un jurnal personal al unui participant: ZOLTAN ZSITVAI —

TIMP DE DOUAZECI DE ZILE cabanele Bâlea din munții Făgărași au trăit intens, tinerește și optimist, prima tabără internațională studențească de ski, la care au luat parte ca invitați ai U.N.S. R-ului, șaizeci de studenți maghiari din MEFESz.
O dovadă de prietenie, de înțelegere reciprocă,... în plus.

ULTIMA ZI de tabără, ultima foaie a unui calendar cu o viață de numai douăzeci de zile. ultima încrustătură în trunchiul bradului tremurând, de lângă cabană, și ea parcă mai emoționată, mai plăcută și mai sensibilă decât la sosire...

*

In zori de zi mai înainte chiar ca lumina să fi cuprins înălțimile albite de zăpadă, m'am trezit, ca și ceilalți colegi de cameră ca niciodată până azi, fără vocea răgușită a celui ce ne deșteaptă... Acum stau sau stăm întinși sub pături fără să mișcăm fără să scoatem o vorbă și retrăim într'un ritm fantastic cele mai frumoase clipe de aci, dela Bâlea.

In cap am un gol imens în suflet un sloiu de ghiață, iar întreaga-mi ființă împovărată de-o mare durere, dintr'o negrăită și vibrantă fericire, căci dupăcum tăcerea poate fi adesea sgomot și fericirea mi-e cum durere.

Ziua această ultimă, mi-se pare rece și neprietenoasă... și oricum nu mi-o închipuisem

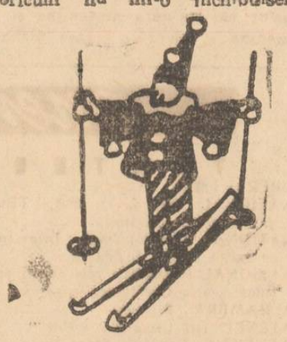

astfel, pentrucă cele două-zeci de zile nici nu mi îngăduiseră să mi-o închipui în vreun fel oarecare...

Pe sală, pași greî, un scârțâit prelung de ușe și... „deșteptarea!"

Cât de straniu, chiar nefiresc de straniu răsună acest „deșteptarea" acum !

Deșteptarea !.. Deșteptarea !.. Deșteptarea !.. refren ciudat ce mi isbește cu brutalitate gândurile, care ca un stol de păsărele cu aripi frânte, cad lângă mine obosite.

Ne ridicăm cu toții din paturi, mulți vor să fie veseli... o undă de tristețe le umbrește însă fețele.

Nu vorbește nimeni, nici chiar gălăgiosul Jancu.. poate pentrucă... chiar dac'ar vrea, n'ar reuși s'o facă.

Câteva mișcări de gimnastică, obișnuite și mașinal executate... apoi cu prosopul aruncat după gât, mă îndrept spre spălător.

In drum, pe sală, mă opresc pentru o clipă să privesc peisa-

gul din vale, alb, tăcut, singuratec.. Imi lipesc fruntea fierbinte de geamul înghețat.., și închid ochii să regăsesc dincoace de pleoape... același joc de alb, negru, albastru.

Te simți înfiorat de plăcere când recele apei îți încinge bustul.. Apoi programul continuă ca în orice zi, adăogând însă înaintea fiecărui lucru ce-l faci... „ultimul!" sau „ultima"!

Deci : ultima oră de ski !..

Pe pârtia ninsă proaspăt, skiurile alunecă ușor, desenând figuri nebănuite. Picioarele nu-mi mai tremură ca în prima zi, iar bețele nu mai mă încurcă inutile și exasperante ca atunci.

Acum m'avânt cu furie în josul pantei.., am nevoie de viteză de vânt rece să mă isbească, tiuind în față, să mă îmbete să mă copleșească, ca altădată înălțimea prăjinei...

Uit de mâine, de prieteni de cabană, uit că mâine în zori voi pleca, uit de toți și de toate. Nu mă mai interesează nimic acuma.., decât numai viteza, cea mai mare viteză...

Și clipele fug, fug mereu, ca norii pe-un cer stârnit de furtună.. Masa de prânz, ca niciodată tăcută... Chiar și Toma Baci și fetele... tac.

Mai apoi, la siestă, când mă trântesc iarăși în pat, cu mâinile pernă sub cap adorm și eu ca și ceilalalți, frânți de oboseală, însă liniștiți și cuminți ca niște copii mari ce suntem :

Negurile fumurii ale nopții cad ușor, iar luminile se aprind când mergem spre, tot ultima, oră de seminar.

Discutăm despre prietenie, despre prietenia între noi, ungurii și românii, discutăm de dragoste, mai mult decât colegială, frățească, cu care am fost întâmpinați de oameni și de această natură de vis, românească...

Masa de seară, a fost în schimb așa cum ne obișnuisem să fie, veselă, plină de glume și de farse.

Acum, mesele le tragem pe

lături ca să înceapă, bineînțeles.., ultima sezătoare.

Fetele noastre au pregătit o surpriză—„dansul berzei" și câteva cântece românești, nou învățate, — primită cu ropote de aplauze și nici nu se putea altfel : cu obișnuitele mici răutăți.

Colegii români ne plătesc însă imediat, neașteptat de repede, polita.

Până la costumarea lor, câteva noui bancuri ale lui Toma Baci, o partidă de bâză, și asta învățată ac., apoi lumina se stinge ca odată reaprinzându-se să-și facă intrarea pe ușe trei perechi care dela prima vedere ne-au fermecat pur și simplu. Gigi Chirulescu, Mândru și Bob Eremia, în rochiile d-nei Boerescu. Mike Epuran „Jeune garcon" made 1848 cu guler și mânșete tari din scoarțele unui caiet, cu nasul roșit, pomădat, pieptănat cu cărare la mijloc. Tutu Nicolau, îmbrăcat țăran modernit și Viitor Sebastien al treilea bărbat — cel puțin ca haine.

Ne-au dansat o polcă à la 1848 și ne au tachinat pe fiecare în parte, cântându-ne câte ceva.

Bine înțeles, nici eu n'am scăpat și nici Erica Maiorescu, etc.

Apoi, două trei dansuri, în care cele trei gratii Chirulescu, Mândru și Eremia au avut poate cele mai mari succese. și pe rând, plecăm spre culcare...

*

In dormitor când luminile se sting și doar razele lunii străbune întunericul camerei, gândurile-mi fug iarăși.. spre fiecare colț de cabană, spre fiecare brad pe care mi-am săpat inițialele, spre fiecare centimetru de zăpadă... spre Budapesta, de peste câteva zile, care mă va primi iarăși și în care mă voiu simți străin, dezorientat și singur, de prea mult zgomot și prea monotonă mișcare... Am însă mulțumirea că plec de aci dela Bâlea cu un noian de amintiri de neuitat și cu câteva prietenii din cele mai frumoase...

Ultima lumină s'a stins și ea, iar negurile nopții au căzut mai mute și mai dese, ca o cortină de pluș negru peste... ultimul act !..

p. conf. romeo vilara